

tohwli kodumaa on Lõuna-Ameerika, kus teda Esiile ja Peruuus veel praegu metsades iseenesest lahwamas leitakse. Ruueteistkümnenda aastasaja lõpul töövad Hispaanlased teda Italiasse ja Inglased Irlandi saarele. Aga see festis märksalt laua, kuni ta igal pool tutwats sai. 1616 oli ta Prantsusemaal alles haruldasest sõõgilt suningliu laua pääl. Saksamaal ojas alles 30-aastase föjawiletsus teda rohkem lahwatoma. Leipzig'i juures ja Preisimaal hoiati teda alles umbes 156 aasta eest suuremal mõõdul lahwatoma. Friedrich Suur edendas Pommeri ja Schlesimaal tema lahwatusi sunniviihil. Alles mõõdalainud aastasaja lõpul hälitas tema tööline lahwatamine sel mõõdul, nagu teda praegu lahwataallse. Venemaaal on valitusus veel 1844 aastal auhindasid andnud, et kartohwli lahwamist edendada. Praegu on kartohwel aga igal pool lõige tarvilikum toiduaine ja peetavse teda, iseäranis woesemates ringlondades, „pookeks leiwabs”.

Vali faewatus. Sassa sirjanisu Janny Letvaldi isa oli raudse kindlusega mees, kes oma laste käest karvapääset täsutäitmist noudis. Sellest jutustab Janny lena loo: ja seda sellest ajast, mil ta ju 20 aastane olnud. 1831 aastal oli teda ühesse peresonda tantsupidule lutsutud ja tahtis praegu oma tantsi ja läbi saali tantsu seerutama halata, kui isa teener tippa astus ja talle läsu töi, filmapiilk lobu tussa. Hingetult lootsis Janny isa sedu, uskudes, et sääl midagi õnnetuslusi sündinud. Kui ta lehkinud näol isa sirjutusetippa astus, tähendas see rahulilult lahti seisva ulse pääle, mis elutuppa viis, ja sõnas: „Sa oled äraminnes ulse finni panemata unustanud. Tee ta nüüd finni, siis vaid jääle tantsupidule tagasi minna!”

Mari petab. Kalumehele oli tühja sūu päärost lohtus pessa antud. Külamees kodus lüsib, kuda osi läinud. Leine jutustab oma lugu: „Et oli sääl laits salsa. Üks oli loguni hää ja mahe; sõit see aeg, mil peskti, rääolis nii armja häälega: „dai harajento! dai harashento!” seni kui järele jätkswad. Leine oli päris lõvi. Tuli sisse ja läratas nagu metsaline: „Dawolno!”

Möttetarfk ja paadimees. Ingliste mõttetark Bearnese astus lord paadisse, et end jõest üle viia lasta. Ülesõitmise ajal lüsib ta vaadimehelt, kas see arvuteadust tunda. „Arvuteadust? Ei, sellest ei ole ma midagi luulnud,” oli vastus. Bearnese väetas: „Kahetien väga, siis on üks weerand teie elusti ladunud.” Mõni minut hiljem lüsib ta: „Teate Teie siis midagi matematikast?” Paadimees väetas naerdes: „Ei!” — „Uh,” hüüdis Bearnese, „siis on teine weerand Teie elusti ladunud. Läheteadust tunnete Teie aga lüss?” „Ei, herra!” oli vastus. „Rob, siis on kolmas weerand Teie elusti ladunud.” Otse selsamal filmapiigul pärkas paat lajut waastu ja hälitas wajuma. Paadimees wiekas suue seljast maha ja lüsib: „Ras ujuda oštate?” „Ei!” hüüdis Bearnese ahastades. „Rob, siis tulge ruitu minu fusile,” sõnas paadimees, „muidu on töid neli weerbandit Teie elusti ladunud!”

Malit.

Julgu si! Koormees: „Ma nägin täna imelisi und; ma tahsin Teile suud anda, kui torraga jõgi meie wahelt läbi moodas ja meid labutas.”

Meiu: Ras siis silda ei oinud?